

лостъ. Прѣдъ тѣхъ височко тѣничко момиченце, на около 12—13 години, цѣло зачервено, скокна като ожилено, затече се право къмъ първокласния вагонъ и помѣри да се качи въ него.

— Не ме е страхъ . . . нагледайте, какъ ще влѣзна вжтрѣ и ще седна на мекичко! . . .

То страшно зарева. Стражарътъ, що стоеше прѣдъ вагона, се прѣпрѣчи и спрѣ дѣтето. Ала то продължава да вика, да реве и да иска да влѣзне въ него. Публиката почна да се трупа на това мѣсто. Единъ човѣкъ на около 50 години, съ посивѣли вече коси и въздълга прошарена брада, слѣзе отъ третокласния вагонъ и отиде съ много тжженъ погледъ при момичето, хвана го за ржка и почна да го вика да иде при него; той го водѣше къмъ третокласния вагонъ, дѣто се намиратъ и дрехитѣ му.

Очевидно този човѣкъ бѣше неговъ баща. Публиката още повече се сгжсти да гледа. Човѣкътъ поведе силомъ момичецето къмъ третокласния вагонъ. По лицето му се изписваше безкрайна тжга, дълбока жалостъ. Всѣки отъ зрителитѣ можеше да разбере, че бащиното му сърце дълбоко плачеше. Той не говорѣше нищо, отбѣгваше да гледа другитѣ въ очитѣ, а съ наведена глава водѣше реващото момиче, като тихо нѣщо му казваше или го убѣждаваше.

Приближихъ се до тѣхъ. Синята роклица на момичето бѣше разцѣпена отъ страни. На бѣдрото висеше парцалъ; черната му ученическа прѣстилка, що се прѣмѣташе прѣзъ рамѣната, бѣше страшно слачкана; шапката му, погрознѣла отъ врѣмето, подскачаше върху разплѣтената коса. Очитѣ на дѣто бѣха мжтни, безпокойни, подпухнали, увлажнени отъ постоянни сълзи. То хвърляше безуменъ